

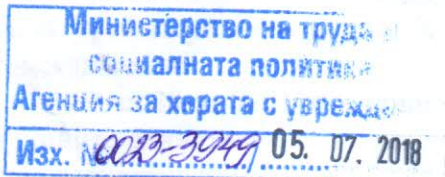

МИНИСТЕРСТВО НА ТРУДА И СОЦИАЛНАТА ПОЛИТИКА

АГЕНЦИЯ ЗА ХОРАТА С УВРЕЖДАНИЯ

ул. "С. Врачански" №104-106
1233 София, България

факс: /+ 359 2/ 832 41 62

централа: /+ 359 2/ 931 80 95
централа: /+ 359 2/ 832 90 73web site: ahu.mlsp.government.bg
e-mail: ahu@mlsp.government.bg

ДО
Д-Р ХАСАН АДЕМОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА
ПО ТРУДА, СОЦИАЛНАТА И
ДЕМОГРАФСКАТА ПОЛИТИКА
НАРОДНО СЪБРАНИЕ

на № КТСП – 853-08-14/19.07.2018

СТАНОВИЩЕ

по Законопроект за личната помощ

В мотивите към проектозакона за личната помощ вносителите се позовават на чл.19, б.,б“ от Конвенцията за правата на хората с увреждания. От този текст ясно се вижда, че държавата следва да осигури на хората с увреждания набор от услуги в дома, в социални заведения и услуги за подкрепа в общността в това число и достъп до лична помощ. В този смисъл Законопроект за лична помощ излиза извън философията на чл.19, б.“б“ от Конвенцията за правата на хората с увреждания поради това, че регламентира предоставянето на една единствена услуга. Този аргумент беше в основата на решението на Националния съвет за интеграция на хората с увреждания, който посочи, че мястото на правната уредба на личната помощ е в бъдещия Закон за социалните услуги, който се разработва изцяло в духа на разпоредбите на чл.19, б. “б“ от Конвенцията за правата на хората с увреждания за предоставянето на набор от услуги.

В чл.6, от Законопроект за личната помощ /ЗЛП/ като орган за предоставяне на лична помощ е посочен Агенция за социално подпомагане /АСП/, Агенция за хората с увреждания /АХУ/ или нова Агенция за правата на хората с увреждания /АПХУ/. Същевременно като доставчик на лична помощ в чл.28 са посочени общините, а те от своя страна могат да преотстъпват своето право на други юридически лица. В крайна сметка се оказва, че органът по чл.6 не предоставя лична помощ, а само я определя по размер и финансира.

Съгласно чл.9 от ЗЛП ползватели на лична помощ са хора с увреждания, които имат ограничения да се самообслужват в ежедневието и този дефицит се компенсира с чужда помощ. Съгласно чл.68, ал.2 от Наредба за медицинската експертиза „чужда помощ се определя на лица, които не са в състояние да се обслужват самостоятелно при задоволяване на ежедневните си потребности“. Броят на такива лица в момента в България е 88 897 от които 8 640 деца и 80 257 възрастни съгласно данните на НОИ и АСП. По непонятни причини като такива хора в Анализа на разходите и ползите към проекта за закон са посочени едва 14 000 потенциални ползватели при това определени не по признак

увреждане които се прилага в посочения чл.9, а по признак „доходи под границата на бедността“.

Всъщност ако се вземе този показател за водещ при определяне на размера на помоща от **8 часа**, то точния брой на хората с увреждания под границата на бедността е **416 103** човека.

При така определените параметри на закона от вносителите, необходимите при 1,1 МРЗ за услугата средства за прилагането му са **734 826 636 лева** за **88 897 лица** по **8 часа** лична помощ. Същевременно поради това, че в разчетите са включени само хора получаващи чужда помощ извън обхвата на закона остават **649 532 хора с увреждания** от общо **738 429 хора с увреждане**, въпреки разпоредбите на **чл.1** от Проектозакона, че този закон урежда условията и реда за предоставяне и ползване на лична помощ от лица с увреждания.

В **чл.28** от ЗЛП не е ясно защо дейността на доставчик се предвижда да се възлага от общините единствено на юридически лица с нестопанска цел, но не и на други юридически лица регистрирани по Търговския закон или Закона за кооперациите.

Като обща забележка считаме, че в ЗЛП следва да се ползва легалния за българското законодателство термин „хора с увреждания“, а не „лица с увреждания“.

С УВАЖЕНИЕ,

МИНЧО КОРАЛСКИ
ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР

